

Sygn. akt II Ca 477/23

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Rafał Adamczyk**

Sędziowie: **Sędzia Sądu Okręgowego Cezary Klepacz**

Sędzia Sądu Okręgowego Bartosz Pniewski

Protokolant: **sekretarz sądowy Beata Wodecka**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2023 r. w K.

sprawy z wniosku M. J.

z udziałem O. A.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 24 stycznia 2023 r. sygn. akt I Ns 125/20

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **orzec, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

Sygn. akt II Ca 477/23

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2023 r., sygn. akt I Ns 125/20, Sąd Rejonowy w Końskich: (I) w trybie podziału majątku wspólnego M. W. (1) (aktualnie noszącej nazwisko J.) i O. A. przyznał: 1) M. W. (1) na własność: a) nieruchomość położoną w S., powiatu (...), województwa (...), oznaczoną jako działki ewidencyjne nr (...), o łącznej powierzchni 0,0887 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Końskich prowadzona jest księga wieczysta nr (...), wraz projektem budowlanym oraz przyłączem elektrycznym; b) zestaw mebli kuchennych, meble łazienkowe z umywalką, odkurzacz pionowy marki P.; c) przedsiębiorstwo (...) NIP (...), ul. (...), (...)-(...) S.; d) kwotę składek zaewidencjonowanych na subkoncie M. W. (1) w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych na dzień 7 stycznia 2019 r., w wysokości 1780,73 zł; 2) O. A.: a) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...), (...)-(...) S., pozostającego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej w S., niemającego urządzonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów; na własność: b) kanapę narożną, konsolę do gier (...) telewizor; c) środki zgromadzone przez O. A. na dzień 7 stycznia 2019 r. na rachunku w (...) SA z siedzibą w W. o wartości 1401,47 zł; d) kwotę składek zaewidencjonowanych na subkoncie O. A. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych na dzień 7 stycznia 2019 r. – 9125,55 zł; (II) zasądził tytułem dopłaty od O. A. na rzecz M. W. (1) kwotę 38938,15 zł, płatną jednorazowo w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek

uchybiecia terminowi płatności; (III) oddalił wniosek uczestnika o ustalenie nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym; (IV) oddalił wnioski wnioskodawczyni i uczestnika o rozliczenie nakładów z majątku osobistego małżonków na majątek wspólny; (V) nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Końskich od M. W. (1) i O. A. kwoty po 327,99 zł tytułem nieuiszczonych wydatków; (VI) zasądził od O. A. na rzecz M. W. (1) kwotę 500 zł tytułem zwrotu połowy opłaty od wniosku; (VII) orzekł, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą w pozostałym zakresie koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 26 lipca 2016 r. M. W. (1) i O. A. zawarli związek małżeński. Uczestnicy nie mają dzieci z tego związku. Wyrokiem z dnia 9 maja 2019 r., wydanym w sprawie I C 883/19, Sąd Okręgowy w Kielcach rozwiązał przez rozwód małżeństwo M. A. i O. A. - bez orzekania o winie stron. W czasie małżeństwa małżonkowie pozostawali we wspólności ustawowej małżeńskiej, którą wyłączyli umową majątkową małżeńską zawartą dnia 7 stycznia 2019 r., w formie aktu notarialnego przed notariuszem E. Ś. za (...) Zaraz po zawarciu małżeństwa, 29 lipca 2016 r. małżonkowie nabyli od Z. S. (ojczyrna uczestnika) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w S., o powierzchni użytkowej 55,77 m⁽²⁾, złożonego z trzech pokoi i pomieszczeń funkcyjnych (kuchnia, łazienka). Lokal ten miał służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych ich rodziny. Umowa sprzedaży została udokumentowana aktem notarialnym zawartym przed notariuszem E. Ś. za (...). Cena nabycia wynosiła 140000 zł i została pokryta z darowizn uczynionych na rzecz uczestników postępowania przez ich rodziców. Małżonkowie za pieniądze z wesela przeprowadzili remont łazienki - wymienili glazurę, terakotę i zainstalowaliabinę prysznicową. W mieszkaniu zostały wymienione panele podłogowe. M. W. (1) i O. A. kupili również nowe meble kuchenne, łazienkowe z umywalką, odkurzacz pionowy piorąco - myjący marki P.. W mieszkaniu był już sprzęt AGD w postaci zmywarki, kuchenki gazowej A. i pralki B. oraz stół z czterema krzesłami. Rzeczy te zostały zakupione przed zawarciem związku przez uczestników, tj. sprzęty przez O. A., a stół i krzesła przez ojczyrna uczestnika na tzw. „wystawce” w Austrii. W trakcie małżeństwa M. W. (1) i O. A. dorobili się ponadto kanapy skórzanej, konsoli do gier PS4 i telewizora. Sprzęt AGD zabrała ze sobą wnioskodawczyni, gdy w styczniu 2019 r. wyprowadziła się ze wspólnego mieszkania w S.. Sprzęt ten nie jest przez nią użytkowany, został zabezpieczony w garażu jej ojca, a uczestnik może go w każdej chwili odebrać. M. W. (1) po opuszczeniu domu zabrała rzeczy stanowiące jej majątek osobisty w postaci telewizora i wyposażenia sypialni, zabrała również ruchomości, których dorobiła się wspólnie z mężem, tj.: zestaw mebli kuchennych i łazienkowych, umywalkę oraz odkurzacz pionowy. Te rzeczy znajdują się do dziś w jej posiadaniu. W posiadaniu uczestnika są następujące ruchomości: narożna kanapa skórzana, telewizor kupiony w trakcie pracy w H. oraz konsola do gier (...). Zaraz po ślubie wnioskodawczyni sprzedała stare „przedmałżeńskie” meble O. A. i za te pieniądze kupiła dwie komody, które również zabrała ze sobą po wyprowadzce od męża. Wnioskodawczyni jest z wykształcenia magistrem ekonomii, ale nie pracowała w wyuczonym zawodzie. W trakcie małżeństwa prowadziła jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą: (...), NIP (...), (...)-(...) S., ul. (...), której przedmiotem były usługi w branży fitness. Firma nie przynosiła dochodów, gdyż generowała spore koszty (wynajem czterech sal w różnych miejscowościach, (...), serwis sprzętu, paliwo na dojazdy, media). Wnioskodawczyni wyjednała od Powiatowego Urzędu Pracy w K. dotację na założenie firmy. W tym celu 12 września 2016 r. podpisała z PUP w K. umowę w sprawie przyznania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej. W ramach umowy otrzymała kwotę 20000 zł, z przeznaczeniem na zakup sprzętu związanego z profilem założonej działalności (gumy, 10 trampolin, piłki, lustro do sali fitness). Wnioskodawczyni rozliczyła dotację z urzędem w całości, dokumentując fakturami wydatkowanie środków finansowych z dotacji na zakup sprzętu do działalności. O. A. ma wykształcenie średnie. Na początku małżeństwa pracował w S. jako technik informatyk w telewizji kablowej, z najniższym krajowym wynagrodzeniem. Umowa ta została rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 31 sierpnia 2017 r. Później uczestnik miał przerwę w zatrudnieniu. Od 13 listopada 2017 r. do 6 stycznia 2018 r. pracował w firmie (...) SA w W. jako operator przeładunku, rozwiązał umowę za wypowiedzeniem, aby podjąć pracę za granicą. Od 6 stycznia 2018 r. do maja 2018 r. O. A. pracował w H. jako magazynier, z wynagrodzeniem 1200 euro miesięcznie. Po powrocie z zagranicy miał przerwę w zatrudnieniu, w końcu podjął pracę w S. jako monter konstrukcji stalowych, z najniższym miesięcznym wynagrodzeniem. Wnioskodawczyni miała upoważnienie do konta walutowego męża, w okresie gdy pracował on za granicą. Wówczas wypłaciła kwotę 3150 euro. O. A. po powrocie z H. nie przywiózł pieniędzy, kupił za granicą jedynie telewizor Samsung. Pozostałą część zarobków wydatkował na koszty swojego utrzymania (mieszkanie, wyżywienie, siłownia, odżywki). Małżeństwo borykało się z problemami finansowymi, gdyż obydwój małżonkowie mało zarabiali,

praktycznie cały czas korzystali oni ze wsparcia finansowego swoich rodzin. Umową sprzedaży z 26 stycznia 2018 r., zawartą przed notariuszem E. Ś. w Kancelarii Notarialnej w K. za nr (...), małżonkowie nabyli do majątku wspólnego nieruchomości niezabudowaną, położoną w S., stanowiącą działki ewidencyjne nr (...), o łącznej powierzchni 0,0887 ha, objęte księgą wieczystą nr (...), z przeznaczeniem pod budowę domu jednorodzinnego dla M. W. (1) i O. A., wraz z pomieszczeniami do ćwiczeń fitness, zlokalizowanymi na partnerze budynku. Cena transakcyjna wynosiła 65000 zł. Małżonkowie nie mieli własnych środków na zakup wyżej wymienionej nieruchomości. Nabycie tego składnika majątkowego sfinansowali rodzice uczestników. Z. W. pożyczył na ten cel córce kwotę 40000 zł, co zostało udokumentowane przelewem z 22 stycznia 2018 r., zgłoszonym Urzędowi Skarbowemu w K. na formularzu PCC-3. Pożyczka ta została spłacona jedynie częściowo w kwocie 6000 - 7000 zł ze środków, jakie O. A. zarobił w trakcie pracy za granicą w H., w pozostałej części nie została ona zwrócona na rzecz pożyczkodawcy. Reszta ceny nabycia działek gruntowych została sfinansowana z darowizny dokonanej przez matkę uczestnika I. S. na rzecz obojga małżonków. W okresie, gdy O. A. pracował w H., M. W. (1) zamówiła projekt budowlany w firmie (...) Projekty budowlane mgr inż. A. C.. Wnioskodawczyni była stroną umowy o prace projektowe. Projekt kosztował 5000 zł i po ustaniu wspólności majątkowej jest on w posiadaniu wnioskodawczyni. Przedmiotem zlecenia było wykonanie dokumentacji projektowej domu jednorodzinnego na działkach położonych w S., nr (...), (...), (...), objętych księgą wieczystą nr (...). Dom miał mieć 300 m⁽²⁾ powierzchni użytkowej, gdyż M. A. zaplanowała na parterze budynku pomieszczenia użytkowe do celów jej działalności gospodarczej, tj. sale fitness z zapleczem. W tym okresie wnioskodawczyni załatwiła formalności związane z instalacją przyłącza elektrycznego do działek gruntowych, co kosztowało 700 zł. Na datę ustania wspólności między małżonkami, tj. 7 stycznia 2019 r. M. W. (1) zgromadziła na subkoncie w ZUS-ie kwotę składek w wysokości 1780,73 zł. Wnioskodawczyni nie miała podpisanej umowy z Otwartym Funduszem Emerytalnym. O. A. zgromadził na subkoncie w (...) kwotę składek w wysokości 9125,55 zł. Oprócz tego na rachunku (...) Otwartego Funduszu Emerytalnego zgromadził(...) jednostek rozrachunkowych, których wartość wynosi obecnie 1401,47 zł. W trakcie trwania związku małżeńskiego oboje małżonkowie byli zaangażowani w prowadzenie gospodarstwa domowego. Zarówno mąż, jak i żona robili zakupy, przygotowywali posiłki, dbali o porządek w domu. M. W. (1) w styczniu 2019 r. wyprowadziła się ze wspólnego mieszkania w S.. Początkowo mieszkowała u rodziców, później przeprowadziła się do partnera. Po rozwodzie z uczestnikiem zrekonstruowała ona rodzinę, ponownie wyszła za mąż oraz urodziła dziecko. Obecnie mieszka w mieszkaniu męża w K.. Środki na ewentualną spłatę/dopłatę jest w stanie zapewnić przy pomocy finansowej męża. O. A. także pozostaje w nowym związku, niedługo urodzi mu się dziecko. Ma zamiar z nową rodziną zamieszkać w lokalu mieszkalnym w S., bo nie ma innej możliwości. Środki na ewentualną spłatę/dopłatę jest w stanie zapewnić przy udziale swoich rodziców, którzy deklarują mu pomoc. Małżonkowie po rozstaniu po połowie uiszczali koszty utrzymania wspólnych nieruchomości w postaci czynszu do spółdzielni, podatków, opłat za media.

Oceniając dowody Sąd Rejonowy zaznaczył, iż w samych zeznaniach uczestnika i jego matki były nieścisłości, np. I. S. zeznała, że to ona sfinansowała koszt projektu budowlanego, a uczestnik i wnioskodawczyni twierdzili, iż środki na ten cel pochodziły z pieniędzy, które O. A. zarobił w H.. Poza tym nie uszło uwadze Sądu pierwszej instancji, że w 2017 r. spłonął dom I. S., a wartość odszkodowania z polisy OC nie pokryła kosztów wszystkich strat materialnych, co przyznał słuchany w charakterze świadka Z. S. – mąż I. S.. Niewykluczone, że część środków została spożytkowana na inne cele, np. związane z remontem spalonego domu rodziców uczestnika. Nakłady po dacie 27 lipca 2016 r. w kwocie 73500 zł, łącznie z pożyczką Z. W. - 40000 zł, łącznie dają kwotę 113500 zł, tymczasem małżonkowie w zasadzie dokonali jednej poważniejszej inwestycji – zakupu działek gruntowych za 65000 zł, wraz z projektem budynku za 5000 zł i przyłączem elektrycznym za 700 zł. Nie wiadomo, na co uczestnicy przeznaczili pozostałą kwotę, skoro większość wspólnych rzeczy kupili zaraz po zawarciu związku za środki z wesela, a spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu w bloku sfinansowali im rodzice jeszcze przed tą datą. Poza tym I. S. pracuje na etacie z wynagrodzeniem 4000 zł, a więc osiąga przeciętne dochody. Niewątpliwie rodzice pomagali młodym małżonkom w gromadzeniu poszczególnych składników majątkowych, gdyż wnioskodawczyni i uczestnik nie mieli środków finansowych na inwestycje, jednak w ocenie Sądu Rejonowego, wobec dużych rozbieżności w zeznaniach uczestników i świadków, nie można ustalić w sposób precyzyjny nie tylko rzeczywistej wartości nakładów, ale przede wszystkim, na czyją rzecz były one faktycznie dokonywane, a zgłoszenie tych roszczeń stanowiło element taktyki procesowej, ukierunkowanej na uzyskanie określonego efektu w niniejszym postępowaniu. Na pewno rodzice uczestników sfinansowali zakup działek w S. pod budowę domu. Ojciec wnioskodawczyni udzielił im w tym celu pożyczki w wysokości 40000 zł, co

nie było kwestionowane. Resztę potrzebnej kwoty przekazała małżonkom matka O. A., gdyż nie mieli oni własnych oszczędności. Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia I. S. i Z. S., iż przekazali oni kwotę 5000 zł na zakup projektu budowlanego, gdyż kwota ta została wypłacona na początku stycznia 2018 r., a więc krótko przed zleceniem projektu. Poza tym w grudniu 2017 r. I. S. dwa razy wypłacała z bankomatu większe kwoty, tj. 22000 zł i 13000 zł, co czyni wiarygodną jej wersję, iż to ona dołożyła dzieciom do zakupu działek. Wnioskodawczyni i część jej rodziny zeznali, że zapłata pozostałej części ceny za nieruchomość gruntową nastąpiła ze środków zebranych na weselu małżonków, co w okolicznościach sprawy wydaje się mało prawdopodobne, gdyż pieniądze z uroczystości ślubnej zostały spożytkowane już wcześniej na inne cele (remont mieszkania w bloku, zakup mebli i sprzętów). Sąd Rejonowy nie uwzględnił roszczenia wnioskodawczyni o zwrot kwoty 20000 zł z tytułu spłaty połowy pożyczki, której udzielił jej ojciec w styczniu 2018 r., jako nakładu wnioskodawczyni z majątku osobistego na majątek wspólny po ustaniu wspólności ustawowej - uznając, że to żądanie nie zostało udowodnione. M. W. (1) słuchana informacyjnie stwierdziła, iż całą kwotę pożyczki w wysokości 40000 zł spłaciła samodzielnie już po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej, czyli po 7 stycznia 2019 r., co nie korespondowało nawet z relacją jej rodziców Z. W. i M. W. (2). Świadców ci zeznali, że wnioskodawczyni oddała im jedynie część tej kwoty - 6000 - 7000 zł, a reszta pożyczki „została jej umorzona”, gdyż córka nie miała środków na jej zwrot. Okoliczność ta była również zaprzeczona przez O. A., który wskazał, że w celu spłaty pożyczki wyjechał do pracy zarobkowej na pięć miesięcy do H. w styczniu 2018 r. Niewątpliwie M. A. pobrała w trakcie zarobkowania męża w H. kwotę 3150 euro z jego konta walutowego i rozdysponowała ją, co było okolicznością niesporną. W ocenie Sądu pierwszej instancji, wiarygodne są twierdzenia O. A., że spłata kwoty 6000 - 7000 zł pożyczki mogła nastąpić z tych właśnie pieniędzy, gdyż był to jedyny większy zapas „wolnej gotówki”, jakim uczestnicy dysponowali w trakcie małżeństwa. Zawarcie między małżonkami umowy ustanawiającej rozdzielność majątkową w dniu 7 stycznia 2019 r. zbiegło się w czasie z wyprowadzką wnioskodawczyni do domu rodziców. Jak zeznała świadek M. W. (2) (matka wnioskodawczyni), córka była wówczas na jej i męża utrzymaniu. Firma (...) w tamtym czasie nie przynosiła dochodów, za to generowała wysokie koszty (ZUS, podatki, wynajem czterech sal w różnych miejscowościach, koszty paliwa na dojazdy samochodem, wymiana sprzętu). Ponadto małżonkowie po połowie opłacali czynsz do spółdzielni mieszkaniowej za lokal w S. i podatki. Zdaniem Sądu Rejonowego, w takich warunkach wnioskodawczyni nie była w stanie spłacać pożyczki rodzicom. Jako młoda, zadbana kobieta potrzebowała ona także środków na wydatki własne typu: sezonowa wymiana garderoby, fryzjer, zakup kosmetyków, rozwój zainteresowań czy rozrywka. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że roszczenie M. W. (1) o zwrot nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny zostało zgłoszone po to, aby obniżyć wielkość potencjalnych spłat (dopłat) do udziału w majątku wspólnym.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy przyjął, iż spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w S. należy przyznać na rzecz uczestnika, gdyż mieszkanie to należało do rodziny generacyjnej O. A.. Uczestnik ujawnia sentyment do tego lokalu, mieszkał tam w dzieciństwie, a jest to też jedyne lokum, w którym O. A. może zamieszkać z nową rodziną (niebawem urodzi mu się dziecko). Wnioskodawczyni nie ma takich związków z tym składnikiem majątku, dobrowolnie opuściła to mieszkanie kilka lat temu, aktualnie mieszka w K. w mieszkaniu obecnego męża, gdzie wspólnie wychowują dziecko z tego związku. Działki ewidencyjne nr (...) o łącznej powierzchni 0,0887 ha, objęte księgą wieczystą (...) zostały przyznane na własność wnioskodawczyni, stosownie do zgodnego wniosku uczestników. Uznając, że wnioskodawczyni zwróciła ojcu jedynie 6000 - 7000 zł z tytułu pożyczki, a środki na spłatę należności pochodziły z majątku wspólnego małżonków, Sąd Rejonowy oddalił roszczenie wnioskodawczyni o zwrot przez uczestnika połowy kwoty pożyczki.

Wnioskodawczyni złożyła apelację od powyższego postanowienia. Zaskarżyła orzeczenie Sądu Rejonowego w części, tj. co do rozstrzygnięcia z punktu I podpunktu 2 litery a) – w całości oraz z punktu IV, w zakresie oddalającym wnioski wnioskodawczyni o rozliczenie nakładów z jej majątku osobistego na majątek wspólny. Zarzuciła:

I naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., polegające na:

1. braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych mających wpływ na jej rozstrzygnięcie, polegającego na niezasadnym przyjęciu, że cenę za mieszkanie przy ul. (...) w S. małżonkowie zapłacili z darowizn uzyskanych od rodziców obojga, podczas

gdy tylko rodzice wnioskodawczynie przekazali córce pieniądze na zapłatę ich części ceny, a rodzice uczestnika nie przekazali mu żadnych darowizn pieniężnych, tylko jego ojczym podarował mu swój udział w przedmiotowym mieszkaniu;

2. braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie i przyjęciu wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, że pożyczka od ojca wnioskodawczynie została częściowo spłacona z pieniędzy, jakie O. A. zarobił z pracy za granicą, podczas gdy pieniądze te zostały przeznaczone na zakup projektu budowlanego za kwotę 5000 zł oraz zrobienie przyłączy do działek budowlanych, które zakupili wnioskodawczynie i uczestnik a także na „spłatę bieżące utrzymanie wnioskodawczynie” oraz wyjazd wakacyjny małżonków;

3. braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie i przyjęciu wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, że resztę potrzebnej kwoty na zakup działek budowlanych przekazała wnioskodawczynie i uczestnikowi matka O. A., podczas gdy zakupili oni działkę budowlaną z pieniędzy pożyczonych od ojca wnioskodawczynie i tych, które zostały zebrane na weselu, a wypłaty z konta matki uczestnika były przeznaczone na remont jej własnego domu;

4. braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie i przyjęciu wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, że wnioskodawczynie nie poczyniła nakładów z majątku osobistego (z pożyczki otrzymanej od swojego ojca w wysokości 40000 zł) na majątek wspólny, gdyż Sąd Rejonowy uznał za nieudowodnione twierdzenia wnioskodawczynie w tym zakresie, podczas gdy jednocześnie ustalił, że z pieniędzy tych małżonkowie zakupili działki budowlane, a pożyczka została spłacona tylko częściowo z majątku wspólnego do kwoty 6000 - 7000 zł, co jasno wskazuje, iż małżonkowie nie spłacili 33000 - 34000 zł, które ostatecznie zostały podarowane wnioskodawczynie przez jej ojca przez „umorzenie pożyczki”;

5. braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie i niedocenieniu faktu, że ojciec wnioskodawczynie ostatecznie podarował wyłącznie jej kwotę 40000 zł (która początkowo miała stanowić pożyczkę), co doprowadziło do błędnych ustaleń i nieuwzględnienia wniosku M. W. (1) o rozliczenie nakładów z jej majątku osobistego na majątek wspólny;

6. braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie i przyjęciu wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, że uczestnik jest sentymentalnie związany z mieszkaniem położonym przy ul. (...) w S. oraz nie ma zapewnionych potrzeb mieszkaniowych, podczas gdy rodzice uczestnika zdecydowali się sprzedać mieszkanie małżonkom, a nie podarować je tylko uczestnikowi, tak aby mieszkanie to zostało „w rodzinie”, zatem uczestnik i jego rodzina kierowali się aspektem finansowym a nie sentymentalnym; dodatkowo z wydruków wiadomości pomiędzy małżonkami wynika, że uczestnik był zainteresowany sprzedażą tego mieszkania, jak i przekazaniem go wnioskodawczynie z obowiązkiem spłaty, ponadto opuścił przedmiotowe mieszkanie i przez całe postępowanie w nim nie mieszkał, a swoje potrzeby mieszkaniowe miał zabezpieczone w mieszkaniu należącym do babci uczestnika;

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na ustaleniu, że ojciec wnioskodawczynie udzielił pożyczki w kwocie 40000 zł obojgu małżonkom, podczas gdy nastąpiło to wyłącznie na rzecz wnioskodawczynie.

Wnioskodawczynie domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia w punkcie I podpunkcie 2 literze a) poprzez przyznanie na wyłączną własność wnioskodawczynie mieszkania położonego przy ul. (...) w S., ze spłatą na rzecz uczestnika oraz w punkcie IV poprzez ustalenie, że wnioskodawczynie poczyniła nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 40000 zł i zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwoty 20000 zł tytułem ich rozliczenia, a także wniosła o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację uczestnik domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom skarżącej, ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy odpowiada regułom swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd pierwszej instancji przeprowadził w tym zakresie kompleksową analizę, odnoszącą się do wszystkich dowodów, a wnioski Sądu nie miały wybiórczego charakteru, są zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Większość zarzutów zgłoszonych przez wnioskodawczynię w apelacji pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy co do zaskarżonej części orzeczenia.

Do postępowania o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami stosuje się odpowiednio, na podstawie odesłania z art. 46 k.r.o. i art. 567 § 3 k.p.c., przepisy o dziale spadku (art. 680 – 689 k.p.c.), natomiast zgodnie z art. 688 k.p.c., zawierającym kolejne odesłanie, odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy o zniesieniu współwłasności (art. 617 – 625 k.p.c.). W przepisach kodeksu rodzinnego i opiekuńczego brak jest regulacji odnoszących się wprost do sposobu dokonania podziału majątku wspólnego małżonków po ustaniu małżeńskiej wspólności ustawowej. Analogiczne kwestie nie zostały też bezpośrednio unormowane w przepisach o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku (art. 1035 - 1046 k.c.) - art. 1035 k.c. stanowi o odpowiednim stosowaniu przepisów o współwłasności w częściach ułamkowych (art. 195 - 221 k.c.). W myśl art. 211 k.c., każdy ze współwłaścicieli może żądać, aby zniesienie współwłasności nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, chyba że podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy lub ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo że pociągałby za sobą istotną zmianę rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości. Zgodnie z art. 212 § 2 k.c., rzecz, która nie daje się podzielić, może być przyznana stosownie do okoliczności jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedana stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Z przytoczonych przepisów wynika, że podział fizyczny jest podstawowym sposobem zniesienia współwłasności, któremu kodeks cywilny wyraźnie nadaje priorytet (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 30 października 1978 r., III CRN 214/78, LEX nr 8143; z 16 listopada 1993 r., I CRN 176/93, LEX nr 158139; z 29 lipca 1998 r., II CKN 748/97, LEX nr 786600; z 9 września 2011 r., I CSK 674/10, LEX nr 960518). Odpowiednik takiego podziału w odniesieniu do majątku wspólnego w ogólności (masy majątkowej) - gdy przedmiotem wspólności znoszonej w ramach postępowania o podział majątku wspólnego nie jest jedna rzecz, lecz kilka rzeczy o zbliżonych cechach – stanowi przyznanie współwłaścicielom (także jeżeli są oni byłymi małżonkami) poszczególnych rzeczy w całości, bez konieczności ich fizycznego dzielenia, tak aby każdy z uprawnionych uzyskał w naturze (co preferuje ustawodawca w art. 211 k.c.), na swoją wyłączną własność rzeczy o podobnych właściwościach i wartości. Takie rozwiązanie najpełniej realizuje prawo własności przysługujące uprawnionym w ułamkowych udziałach oraz wyłącza albo przynajmniej istotnie ogranicza potrzebę orzekania o spłatach (dopłatach) między współwłaścicielami, co do których zawsze istnieje ryzyko, że nie zostaną uregulowane dobrowolnie i w terminie, a ich egzekwowanie doprowadzi do sprzedaży rzeczy niegdyś wspólnej, tyle że za cenę możliwą do uzyskania w postępowaniu egzekucyjnym, pomniejszoną o jego koszty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 września 2012 r., IV CSK 10/12, LEX nr 1230172; postanowienie Sądu Najwyższego z 29 października 2020 r., V CSK 573/18, LEX nr 3082186).

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni początkowo domagała się, aby w wyniku podziału majątku wspólnego uczestnik otrzymał spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w S. przy ul. (...) (k. 1), jednak ostatecznie M. J. wniosła o przyznanie tego prawa wyłącznie na jej rzecz (k. 140 a – d, 426). Do uzyskania dla siebie tego składnika majątku pretendował również uczestnik (k. 194 – 195, 426). Uwzględnienie stanowiska skarżącej oznaczałoby, że tylko jej przypadłyby prawa majątkowe służące zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych, a uczestnik otrzymałby w tym zakresie jedynie ekwiwalent pieniężny. Taki sposób podziału majątku wspólnego pozostawałby w sprzeczności z powołanymi wcześniej przepisami, pomijał usprawiedliwione interesy każdego z małżonków, bez rozważenia ich sytuacji osobistej, majątkowej i rodzinnej istniejącej w chwili dokonywania podziału (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 lipca 1998 r., II CKN 748/97, LEX nr 786600). Trzeba podkreślić, że Sąd Rejonowy przyznał na własność M. J. nieruchomości położoną w S., składającą się z działek budowlanych nr (...), o łącznej powierzchni 0,0887 ha. Wnioskodawczyni dysponuje projektem budowlanym dotyczącym tej nieruchomości, dostosowanym do oczekiwań skarżącej, bowiem ma on nie tylko realizować jej cele mieszkaniowe, ale także związane

z wykonywaną przez nią działalnością gospodarczą (sale fitness z zapleczem). Ponadto, M. J. aktualnie zajmuje mieszkanie męża, do czego ma tytuł prawny wynikający z art. 28¹ k.r.o., natomiast uczestnikowi nie przysługuje taki tytuł do żadnego innego obiektu, mogącego uczynić zadość potrzebom lokalowym nowo założonej przez O. A. rodziny, poza mieszkaniem przy ul. (...) w S.. Nawet jeżeli uczestnik przez jakiś czas mieszkał u swojej babci, to nie można tego utożsamiać ze stałym, pewnym zabezpieczeniem jego rodziny w tej kwestii. Przyznanie wnioskodawczyni również spółdzielczego własnościowego prawa do tego lokalu, ze splatą na rzecz uczestnika, nie gwarantowałyby O. A. możliwości kupienia innego mieszkania i nie rekompensowałyby trudności związanych z jego poszukiwaniem. Z zameldowania na pobyt stały syna uczestnika pod adresem przy ul. (...) w S. (k. 484) można wyprowadzić wniosek o zamiarze stałego tam zamieszkiwania przez O. A. i jego rodzinę. W świetle art. 46 k.r.o. w związku z art. 1035 k.c. i art. 211 – 212 k.c., podnoszone w apelacji argumenty dotyczące braku sentymentalnego związku uczestnika z mieszkaniem przy ul. (...) w S. czy też odnoszące się do pochodzenia i sposobu rozliczenia środków służących nabyciu prawa do tego lokalu przez małżonków od ojczyzna O. A. nie stanowią czynników relewantnych dla przyznania tego prawa jednemu z uczestników postępowania. Ubocznie można jedynie wskazać, że Z. S. zeznał wprawdzie, iż za sprzedaż spornego mieszkania otrzymał od ojca wnioskodawczyni połowę ceny, to jest 70000 zł, jako część należną od M. J. (k. 284v), jednak to stwierdzenie należy oceniać łącznie z zeznaniami I. S., która oświadczyła, że O. A. nie zapłacił reszty ceny nabycia, ale świadek - jego matka miała te pieniądze w swojej dyspozycji, razem ze środkami finansowymi uzyskanymi przez Z. S. (k. 282v) (co wypełnia wymogi art. 350 k.c.). Nie można w tym wypadku mówić o nielojalności uczestnika wobec małżonki i działaniu przez niego wbrew zasadom współżycia społecznego, skoro i tak finalnie koszty nabycia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, które miało służyć obojgu małżonkom, zostały pokryte po połowie przez rodziny M. J. i O. A. (nawet jeżeli nie doszło do fizycznego przekazania na rzecz zbywcy środków pieniężnych przypadających od uczestnika). Rodzinnemu sentymentowi O. A. do tego mieszkania nie przeczy natomiast to, że zostało ono sprzedane obojgu małżonkom a nie подарowane tylko O. A.. Skarżąca pomija, iż poprzez zawarcie związku małżeńskiego z uczestnikiem stała się członkiem jego rodziny, zatem sprzedaż obojgu małżonkom spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego powodowała, że prawo to „pozostało w rodzinie”. Niczego nie zmienia w tej kwestii rozważanie przez O. A. różnych opcji wyjścia ze wspólności majątkowej małżeńskiej.

W przypadku pozostawania małżonków w ustroju wspólności majątkowej - co miało miejsce w rozpoznawanej sprawie w okresie od 23 lipca 2016 r. do 7 stycznia 2019 r. (umowa majątkowa małżeńska o ustanowieniu rozdzielnosci majątkowej – k. 37 – 37v) - o tym, co stanowi majątek wspólny małżonków, a co ich majątek osobisty rozstrzygają przepisy art. 31 - 34 k.r.o., jeżeli ich stosowanie nie zostało wyłączone małżeńską umową majątkową (art. 47 § 1 k.r.o.). Przepis art. 31 k.r.o. stwarza domniemanie przynależności do majątku wspólnego przedmiotów majątkowych nabytych w czasie trwania wspólności ustawowej przez oboje małżonków lub przez jednego z nich. Tym samym, decydujący o zaliczeniu przedmiotów majątkowych do majątku wspólnego jest czas ich nabycia: współwłasnością łączną są objęte przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności ustawowej (art. 31 § 1 zdanie pierwsze k.r.o.), a wylczenie zawarte w art. 31 § 2 k.r.o. ma charakter jedynie przykładowy, o czym świadczy również zawarte w tym przepisie sformułowanie „w szczególności”. Jedynie w wyczerpująco wymienionych wypadkach, nabyty w czasie trwania ustroju wspólności ustawowej przedmiot majątkowy nie zwiększa zasobów majątku wspólnego, lecz wchodzi - z mocy art. 33 k.r.o. w związku z art. 31 § 1 zdanie drugie k.r.o. - do majątku osobistego. Przepis art. 31 § 1 zdanie pierwsze k.r.o. wyraża zasadę ogólną, a art. 31 § 1 zdanie drugie k.r.o. w związku z art. 33 pkt 2 - 10 k.r.o. - wyjątki od tej reguły. Ponadto z art. 33 k.r.o. wynika, że wspólnością ustawową są objęte przedmioty majątkowe nabyte zarówno ze środków pochodzących z majątku wspólnego, jak i ze środków pochodzących z majątku osobistego każdego z małżonków. Wyjątek stanowi surogacja przewidziana w art. 33 pkt 10 k.r.o. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 11 września 1998 r., I CKN 830/97, LEX nr 1225069; postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lutego 2003 r., IV CKN 1721/00, LEX nr 78276; wyrok Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2004 r., II CK 397/03, LEX nr 174133; wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2003 r., II CKN 1409/00, OSNC 2004/7-8/113). Prawo własności nabyte w czasie trwania wspólności majątkowej z reguły wchodzi więc do majątku wspólnego, niezależnie od tego, czy zostało nabyte przez jedno z małżonków, czy przez oboje. O zaliczeniu poszczególnych przedmiotów majątkowych do majątku wspólnego lub majątku osobistego małżonków nie decydują złożone przez nich oświadczenia, że nabywany przedmiot wchodzi w skład określonej masy majątkowej, gdyż samo takie oświadczenie (w tym zgoda drugiego z

małżonków) - w razie pozostawania małżonków w ustroju małżeńskiej wspólności ustawowej - nie wyłącza skutków wynikających z przepisów art. 31 - 34 k.r.o. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 stycznia 2008 r., V CSK 355/07, LEX nr 371389; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 570/17, LEX nr 2497705; z 17 maja 2018 r., V CSK 321/17, LEX nr 2557155). W świetle tych rozważań, akcentowany przez skarżącą fakt zgłoszenia tylko jej osoby w deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnej - umowy pożyczki (k. 140 f) nie ma wpływu na przynależność do majątku wspólnego pozyskanych w ten sposób środków, mimo że formalnie pożyczkobiorcą była wnioskodawczyni, a nie także jej mąż. Warto podkreślić, że oboje małżonkowie tak rozumieli sens tej umowy, bowiem M. J. konsekwentnie wskazywała, iż pożyczkę zaciągnęli oboje z mężem (używała liczby mnogiej – k. 142, 419) na realizację wspólnego celu, tak samo twierdził uczestnik (k. 143, 425v). Poza sporem pozostaje, że środki przekazane przez ojca wnioskodawczyni miały służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obojga małżonków - zostać przeznaczone na zakup działek budowlanych. Pożyczka obciążała więc majątek wspólny i oboje małżonkowie byli zobowiązani do jej zwrotu.

Ze stanowiska prezentowanego przez wnioskodawczynię przed Sądem pierwszej instancji i z uzasadnienia apelacji wynika, że M. J. domagała się od O. A. zwrotu kwoty pożyczki, którą miała spłacić z majątku osobistego, po ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej. Jest to zatem roszczenie o zwrot wydatków dokonanych z majątku osobistego na uregulowanie zobowiązania dotyczącego majątku wspólnego, z uwagi na nabycie nieruchomości, a nie o zwrot nakładów - jak to zostało błędnie określone przez pełnomocnika skarżącej. Nakładami są koszty poniesione w związku z zachowaniem rzeczy w stanie niepogorszonym, jej używaniem lub ulepszeniem. Cena nabycia nie stanowi nakładu na rzecz, bowiem jest to świadczenie kupującego odpowiadające świadczeniu sprzedawcy, spełnione w wykonaniu umowy wzajemnej, jaką jest umowa sprzedaży (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 2013 r., IV CNP 44/12, LEX nr 1331346). Wnioskodawczyni zgłosiła w piśmie procesowym z 21 kwietnia 2021 r. żądanie ustalenia, że poczyniła nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny, jednak nie domagała się ich rozliczenia - zasądzenia z tego tytułu określonej kwoty od uczestnika (k. 140b – pkt 2). Dopiero na rozprawie w dniu 10 stycznia 2023 r. pełnomocnik M. J. złożył ustny wniosek o zasądzenie kwoty 20000 zł tytułem zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny (k. 426). Stosownie do art. 45 § 1 k.r.o., każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Sposób sformułowania powyższego przepisu wskazuje na zróżnicowanie zakresu kognicji sądu rozpoznającego sprawę. Określenie: małżonek „powinien zwrócić” nakłady i wydatki poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty prowadzi do konkluzji, że w tym zakresie sąd orzeka także w braku stosownego wniosku zgłoszonego przez małżonka. Natomiast regulacja, zgodnie z którą małżonek może żądać zwrotu nakładów i wydatków poczynionych przez niego z majątku osobistego na majątek wspólny, pozwala przyjąć, iż w tym przedmiocie sąd orzeka wyłącznie na wniosek zainteresowanego małżonka. Z przeciwstawienia „powinności zwrotu” i „możliwości żądania zwrotu” wynika, że o ile w pierwszym wypadku jest on obowiązkiem małżonka, a jego realizacja nie wymaga inicjatywy żadnego z małżonków, o tyle w drugiej sytuacji zwrot jest uzależniony od zgłoszenia żądania (wniosku) (por. uchwała Sądu Najwyższego z 21 lutego 2008 r., III CZP 148/07, OSNC 2009/2/23; postanowienie Sądu Najwyższego z 16 października 1997 r., II CKN 395/97, LEX nr 50532). O zwrocie wydatków i nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny sąd orzeka zatem wyłącznie na wniosek zgłoszony w postępowaniu w pierwszej instancji, a domagający się ich zwrotu zobowiązany jest dokładnie określić te żądania, zgodnie z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Stosownie zaś do art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., sąd jest związany tymi żądaniami (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2012 r., I CSK 323/11, LEX nr 1164719). Sąd Okręgowy pominął w niniejszej sprawie kwestię nieskuteczności ustnego zgłoszenia wniosku w tym przedmiocie, bowiem uczestnik nie podnosił zarzutów w tym zakresie, a orzeczenie Sądu pierwszej instancji zostało zaskarżone wyłącznie przez uczestniczkę. Sąd drugiej instancji, na podstawie art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., jest związany zarzutami naruszenia prawa procesowego i nie uwzględnia tych uchybień z urzędu, chyba że chodzi o nieważność postępowania (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasadę prawną z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Zasadność roszczenia o zwrot wydatków z majątku osobistego na spłatę zobowiązania obciążającego majątek wspólny zależy przede wszystkim od ich uprzedniego poniesienia w skonkretyzowanej wysokości. Nie jest natomiast możliwe domaganie się świadczeń odpowiadających

wydatkom wymagalnym w przyszłości, co do których nie wiadomo, czy i przez którego ze współuprawnionych (art. 207 k.c.) zostaną w rzeczywistości uregulowane (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 26 listopada 2014 r., III CZP 84/14, OSNC 2015/9/102). Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że wnioskodawczyni nie wykazała tego roszczenia, a jej twierdzenia w toku postępowania były niespójne i niekonsekwentne. Początkowo M. J. wskazywała, że od jej ojca pożyczyła wraz z mężem na zakup nieruchomości kwotę 40000 zł, którą następnie w całości spłaciła w ratach po ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej – od marca 2019 r. (wyjaśnienia informacyjne - k. 142). Po złożeniu zeznań przez rodziców wnioskodawczyni – świadków Z. W. i M. W. (2), którzy oświadczyli, że kwota 40000 zł została pożyczona córce i ostatecznie oddała ona 6000 zł (k. 314v, 315), a reszta długu została „umorzona”, skarżąca zmieniła zdanie i podniosła, iż pożyczkę zwróciła w połowie (k. 419). M. W. (2) zeznała przy tym, że pożyczkę mieli spłacać oboje małżonkowie - „pieniądze miały być oddawane, ale ich (małżonków) sytuacja finansowa nie była dobra” (k. 315). Wobec takich dowodów prawidłowe jest ustalenie Sądu Rejonowego, że pożyczka została uregulowana do kwoty 6000 - 7000 zł, a także, iż nastąpiło to z majątku wspólnego, a konkretnie - z wynagrodzenia za pracę uzyskanego przez O. A. w H. od stycznia do maja 2018 r. Odmienne zeznania wnioskodawczyni i jej rodziców co do pochodzenia środków na spłatę pożyczki są niewiarygodne. Nawet zawarte w apelacji twierdzenia skarżącej w tej mierze są wzajemnie sprzeczne. M. J. z jednej strony wskazuje, że zagraniczne zarobki uczestnika zostały przeznaczone na inne cele - opłaty za mieszkanie, opłaty licznikowe, spłatę rat kredytów za sprzęt AGD, gdyż wnioskodawczyni nie uzyskiwała w tym czasie dochodów, z drugiej - twierdzi, iż O. A. otrzymywał tylko(...) miesięcznie, z czego ponosił koszty zakwaterowania i własnego utrzymania, nie prowadził przy tym oszczędnego trybu życia i kupił telewizor. W innym miejscu (k. 457v) M. J. podnosi, że pieniądze zarobione przez uczestnika wystarczyły jedynie na zakup projektu budowlanego i wykonanie przyłączy do działki (co - zgodnie z niekwestionowanymi ustaleniami Sądu Rejonowego - kosztowało 5700 zł, a więc prawie tyle co kwota, do której pożyczka została zwrócona), stąd uczestnik realnie mógł wygospodarować takie środki z pracy w H.. Sąd Rejonowy ustalił, że projekt budowlany został sfinansowany przez matkę uczestnika, a skarżąca tej okoliczności skutecznie nie podważyła. Wprawdzie M. J. odwołała się do wyjaśnień uczestnika (k. 143 - 144), jednak nie dostrzegła, iż O. A. w zeznaniach (k. 425v), podobnie jak I. S. (k. 283) i Z. S. (k. 284v), wyraźnie wskazał na poniesienie przez jego matkę tego wydatku. Trzeba podkreślić, że M. J. zupełnie przemilcza fakt, iż w okresie gdy O. A. zarabkował w H., wnioskodawczyni wypłaciła z rachunku bankowego uczestnika w Banku Spółdzielczym w K. Oddział w S. łącznie 3150 euro (wyciąg z rachunku – k. 48 – 52), czyli równowartość kilkunastu tysięcy złotych. Nawet zatem po zwrocie ojcu 6000 zł z tytułu pożyczki M. J. dysponowała środkami, które mogła spożytkować także na inne wydatki. Uczestnik (k. 425v) oraz świadkowie I. S. (k. 283) i Z. S. (k. 284v) stanowczo zeznali, iż O. A. wyjechał do H., aby zarobić na uregulowanie pożyczki. Z tych wszystkich przyczyn nie można dać wiary skarżącej, że część pożyczki spłaciła już po ustaniu wspólności ustawowej z majątku osobistego. Skoro oddana Z. W. przez M. J. kwota 6000 zł pochodziła z majątku wspólnego (wynagrodzenie za pracę uczestnika), to wnioskodawczyni nie przysługuje względem O. A. żadne roszczenie z tego tytułu. W pozostałej części pożyczka została „umorzona” przez pożyczkodawcę, a więc nie została spłacona przez skarżącą, w związku z czym wnioskodawczyni również nie może na tej podstawie domagać się zapłaty od uczestnika. Dodatkowo należy wskazać, iż wymagalność zwrotu pożyczki budzi wątpliwości, bowiem M. J. zeznała, że rozliczenie małżonków ze Z. W. miało nastąpić „jak będą mieli (środki finansowe)” (k. 419). Ewentualne roszczenia pożyczkodawcy nie są przedmiotem niniejszego postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. W postępowaniu o podział majątku wspólnego nie występuje sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., niezależnie od stanowiska uczestników i zgłaszanych przez nich twierdzeń i wniosków w przedmiocie składu, wartości i sposobu podziału majątku wspólnego. W postępowaniu tym uczestnicy są także w równym stopniu zainteresowani rozstrzygnięciem i ich interesy są wspólne o tyle, że celem postępowania jest wyjście ze wspólności majątkowej i uregulowanie wzajemnych stosunków majątkowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., II CZ 120/11, LEX nr 1298073; postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2012 r., IV CZ 13/12, LEX nr 1232808; postanowienie Sądu Najwyższego z 23 października 2013 r., IV CZ 74/13, LEX nr 1388478).

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

- (...)

- (...)

(...)

(...)